

Едно

Добре де, не се паникьосвай! За нищо на света не се паникьосвай!

Ще се измъкна от този капан. Разбира се, че ще се измъкна! Не е като да си остана завинаги приклепена в това отвратително тясно пространство, без никаква надежда за измъкване... нали?

Оценявам ситуацията колкото е възможно по-спокойно. Ребрата ми са притиснати така, че едва успявам да си поема дъх, а лявата ми ръка е приклепена зад мен. Който е измислил тази „задържаща материя“, си е разбирал отлично от работата. Дясната ми ръка също е извита под странен ъгъл. Ако се опитам да протегна ръце напред, „задържащата материя“ се впира в китките ми. Скована съм. И напълно безпомощна.

Зървам лицето си в огледалото. Пепеляво е. Очите ми са ококорени и отчаяни. През ръцете ми минават бляскави черни ленти. Да не би пък някоя от тях да се брои за презрамка? Дали тази стягаща материя стига до кръста?

Господи! Изобщо не трябваше да се опитвам да се намъквам в размер 4!

– Как върви там?

Това е Минди, продавачката. Провиква се от другата страна на завеската на пробната. Минди е висока и яка, с мускулести бедра, които започват на осем сантиметра едно от друго. Изглежда така, сякаш всеки ден изкачва по една планина и дори не е чувала що е това „Киткат“.

Вече ме пита три пъти как се справям и всеки път аз отговарям пискливо: „Страхотно, благодаря!“. Обаче вече започвам да се отчаявам. Боря се с този „Атлетично оформящ всичко екип“ вече десет минути. И не мога вечно да я избягвам, нали така?

– Изумителна материя, нали? – продължава ентузиазирано Минди от другата страна на завеската. – Стяга три пъти повече от нормалния спандекс! Направо губите цял размер, нали?

Може и така да е, ама също изгубих и капацитета на белите си дробове.

– Справяте ли се с презрамките? – достига пак до мен гласът на продавачката. – Искате ли да вляза и да ви помогна да ги нагласите?

Да влезе в пробната ли?! За нищо на света! Да не съм луда да позволявам на някаква си висока, загоряла, атлетична жителка на Холивуд да влиза при мен и да ми гледа целулита?!

– Не, няма нужда, благодаря! – изграквам аз.

– Имате ли нужда от помощ да го съблечете? – не се отказва тя. – Някои от клиентите ни се затрудняват значително първия път.

Пред очите ми изниква кошмарна картинка – как аз съм се хванала здраво за щанда, а Минди се опитва да измъкне от мен прстигащия екип, как и двете дишаме тежко и се потим от усилието, а Минди тайничко си мисли: „Знаех си, че всички британки са крави!“.

Няма начин! Не и след милион години! Остава ми само един изход от тази ситуация – да го купя! Колкото ще да струва!

Разгъвам се могъщо и дръзко, и най-сетне успявам да метна две от презрамките върху раменете си. Е, така вече е по-добре. Изглеждам като пиле, натъпкано в черна ликра, но сега поне мога да движа ръцете си. В мига, в който вляза в хотелската си стая, ще срежа цялата тази идиотщина с ножици и ще изхвърля парцала в някой контейнер на улицата, защото току-виж Люк го е открил и е подметнал нещо от рода на: *Какво е това?* или *Искаш да кажеш, че си го купила, въпреки че си била наясно, че не ти става?*, или още нещо, с което да ми изпили нервите.

Именно Люк е причината, поради която сега стоя в магазин за спортни стоки в Лос Анджелис. Заради работата му ние се местим в Лос Анджелис в най-скоро време и в момента спешно издирваме подходяща къща. Ето това е фокусът ни – недвижимите имоти. Къщи. Градини. Договори за наем. Такива неща. А аз просто се отбих набързо на Родео Драйв между две срещи с агенти по недвижими имоти.

Добре де, не е точно така. Истината е, че отмених една среща с агент по недвижимите имоти, за да се отбия до Родео Драйв. Обаче се налагаше! Имам съвсем основателна причина да се нуждая от някакъв спешен спортен екип, която е, че утре ще участвам в маратон. Истински маратон! Аз!

Протягам ръка към дрехите си, грабвам чантата си и излизам сковано от пробната. Заварвам Минди да кръжи наблизко.

– Аууу! – Гласът ѝ е ведър, но очите ѝ са шокирани. – Изглежда те... – покашля се. – Страхотно! Не е ли малко... тесен?

– Не, перфектен е! – отсичам, старайки се да се усмихвам безгрижно. – Ще го взема.

– Жестоко! – продавачката едва успява да скрие изумлението си. – Ами... ако решите да го съблечете, мога да ви го мина на касата...

– Всъщност ще си остана с него! – изричам с престорена небрежност аз. – Защо пък не, нали? Моля ви само да сложите моите дрехи в една торба!

– Няма проблеми – кимва Минди. Продължителна пауза. Съмнително продължителна. – Сигурна ли сте, че не желаете да пробвате размер 6?

– О, не! Размер 4 е идеален! Много удобен!

– Окей! – изрича Минди след кратко мълчание. – Разбира се. В такъв случай 83 долара. – Сканира баркода на етикета, който виси от врата ми, и аз вадя кредитната си карта. – Значи се занимавате със спорт, така ли?

– Всъщност утре ще участвам в шестнайсеткилометровия марафон!

– Хайде бе! – вдига очи към мен тя, безсъмнено впечатлена, а аз се опитвам да изглеждам безгрижна и скромна. Та това е великият марафон! Провежда се всяка година в Лос Анджелис и в него участват цял куп знаменитости, и дори го отразяват в „Е!“ . И аз ще участвам в него!

– Но как изобщо се уредихте? – пита завистливо Минди. – Аз кандидатствам за този марафон всяка година и досега – нищо!

– Ами... – започвам, но правя кратка драматична пауза, – аз съм в отбора на Сейдж Сиймор!

– Брей! – Челюстта ѝ пада и аз усещам в гърдите си прилив на невероятна радост. Вярно е! Аз, Беки Брандън, по баща Блумууд, ще участвам в марафона в отбора на една истинска звезда! Двете ще разтягаме заедно и ще носим еднакви бейзболни шапки! И после ще ни покажат в „Ю Ес Уийкли!“!

– Вие сте британка, нали? – нахлува грубо в мислите ми Минди.

– Да, обаче скоро се местя в Лос Анджелис. В момента заедно със съпруга ми Люк си търсим къща. Той има пиар компания и работи за Сейдж Сиймор. – Последното нямаше как да не го добавя, все пак това е най-голямата ми гордост, нали?

Минди изглежда все по-впечатлена.

– Та значи вие със Сейдж Сиймор сте... ъммм... приятелки, така ли?

Започвам да ровя разсеяно в чантата си, отлагайки максимално отговора. Истината е, че въпреки всичките ми надежди, двете със Сейдж Сиймор изобщо не сме приятелки. Даже, ако трябва да бъда ама съвсем честна, дори още не съм се запознала с нея. Което е адски несправедливо! Люк работи за нея от цяла вечност, а аз вече идвах веднъж в Лос Анджелис за интервю за работа, и сега също съм тук и оглеждам за къща за нас и за детска градина за дъщеря ни Мини... и въпреки това дори не съм *зървала* Сейдж!

Когато Люк каза, че ще работи за Сейдж Сиймор и че ще се местим в Холивуд, аз си помислих, че ще се виждам с нея всеки ден. Реших, че двете ще се мотаем край розовия ѝ басейн с еднакви слън-

чеви очила и че ще ходим заедно на маникюр и педикюр. Но като че ли и Люк почти не я вижда – среща се само с някакви си мениджъри, агенти и продуценти. Казва, че в момента изучавал филмовия бизнес, обаче това било много стръмна крива. В което няма нищо лошо, защото доскоро той беше работил като консултант само за финансови компании и големи конгломерати. Но налага ли се да бъде толкова незаинтересован от звездите?! Когато онзи ден малко се разочаровах, той рече: „За бога, Беки, да не мислиш, че се местим там, само за да се срещаме със знаменитости?!“. Изрече *знаменитости* така, сякаш казваше *щипалки*. Този човек нищо не разбира, ама нищичко!

Най-важното нещо за мен и Люк обаче е, че двамата мислим еднакво за почти всичко в живота и имаме адски щастлив брак. Но и имаме няколко миниатюрни, направо незначителни точки на несъгласие. Като:

1. Каталогзи. (Те не са „боклук“. Те са *полезни*! Човек никога не знае кога ще му потрябва персонализирана кухненска черна дъска със сладуранчеста кофичка за тебешира. Освен това много обичам да ги чета преди лягане.)

2. Обувки. (Да държа всичките си обувки в кутиите, с които са купени, не е ни най-малко абсурдно – *спестовно* е! Някой ден пак ще излязат на мода и тогава Мини ще може да ги носи. А междувремено той просто трябва да гледа къде стъпва, ами да!)

3. Елинор, майка му. (Дълга история. Много дълга.)

4. Знаменитости.

Така де, все пак сме тук, в Лос Анджелис. Домът на знаменитостите. Те са местният природен феномен. Всеки знае, че в Лос Анджелис се идва, за да погледаш звезди – точно както ходиш в Шри Ланка, за да гледаш слонове.

Обаче Люк дори не се ококори, когато видяхме Том Ханкс във фойето на хотел „Бевърли Уилшър“. Даже не мигна, когато Хали Бери седеше на три маси от нас в ресторант „Бръшляна“. (Според мен си беше точно Хали Бери.) Не се развълнува ни най-малко, когато зърнахме Рийз Уидърспун на отсрещния тротоар. (Сигурна съм, че беше Рийз Уидърспун – имаше същата коса.)

А за Сейдж говори така, сякаш е просто поредният му клиент. Сякаш е примерно „Форланд Инвестмънтс“. Казва, че точно това ценяла тя най-много у него – че *не бил* част от целия този цирк. А после добавя, че твърде много съм се впечатлявала от тази холивудска звездомания. Кое е абсолютно невярно! Аз не съм се впечатлила твърде много. Впечатлила съм се точно толкова, колкото трябва.

Дълбоко в себе си аз съм разочарована от Сейдж. Искам да кажа, че... добре де, наистина не сме се запознавали лично, но все пак говорихме по телефона, когато тя ми помогна да подготвя онова парти изненада за Люк. (Въпреки че сега има нов телефонен номер, който Люк категорично отказва да ми даде.) Човек би си помислил, че след онези разговори тя ще поддържа връзка с мен, ще ме покани в дома си на купон с преспиване или нещо такова.

Но няма значение. Утре всичко ще си дойде на мястото. Не искам да се хваля, но участието ми в този маратон се дължи изцяло на моя ум, който сече като бръснач. Вчера съвсем случайно надникнах през рамото на Люк към лаптопа му и точно тогава пристигна имейл от мениджъра на Сейдж – Арън. Беше озаглавен „Който превари, той ще натовари“ и гласеше:

Скъпи приятели,

В последната минута се отвори място в отбора за маратона поради контузия на един от участниците. Някой да има желание да бяга, за да подкрепи Сейдж?

Ръцете ми веднага се озоваха върху клавиатурата, натискайки бутона за отговор и пишейки: *Да, моля! Бих искала да бягам със Сейдж! С най-добри пожелания – Беки Брандън.* И това, преди дори да разбере, че съм се помръднала!

Добре де, може би все пак трябваше да се посъветвам с Люк, преди да натисна бутона за изпращане. Ама все пак беше на принципа „Който превари, той ще натовари“, нали така? Именно. Ситуацията изискваше светкавична реакция.

Люк само ме погледна и рече: „Ти луда ли си?“. А после започна да мърмори неща от рода на как това бил истински маратон за тренирани атлети и кой щял да ме спонсорира, и дали имам поне маратонки, за да бягам. Ама че човек! Вместо да ме подкрепи, той...

Въпреки че беше прав за маратонките.

– А вие също ли сте във филмовия бизнес? – пита Минди, докато ми подава касовата бележка.

– Не. Аз съм личен продавач-консултант.

– Аха. В кой магазин?

– Ами... всъщност... в „Делауеър“.

– О! – сачисва се тя. – Искате да кажете... магазинът за...

– Точно така, за възрастни жени! – отсичам и вирвам гордо брадичка. – Страхотен магазин впрочем. Много вълнуващо местенце. Нямам търпение да почна работа!

Имам малко свръхочаквания за тази работа, въпреки че тя дори не може да се нарече сбъдната мечта. Магазин „Делауеър“ продава „дрехи с лесна поддръжка“, за жени, които предпочитат „удобството пред стила“. (Точно това пише на плаката. Може да се опитам да ги накарам да го променят на „удобството *не по-малко от* стила“.) Когато отидох на интервюто, онази жена не спря да говори за еластични колани и лесно поддържащи се материи, и нито веднъж не спомена за модата съобразно клиента. Нито дори думата „мода“.

Но истината е, че Лос Анджелис не изобилства от особено много работни места за лични продавач-консултанти, изникнали в последната минута точно за новопристигнали британци. Особено за такъв британец, който може би ще остане в Щатите не повече от три месеца. Всъщност „Делауеър“ беше единственият магазин с вакантно работно място, и то само заради продавачка в отпуск по майчинство. И макар да излиза от моите уста, аз направо им взех ума на интервюто. Толкова много се възторгнах по техните многоцелеви пристегнати в кръста рокли с флорални мотиви, че накрая почти ми се прииска да си купя и аз.

– Може ли да си купя и някаква маратонки, моля? – побързвам да сменя темата. – Все пак не мога да бягам с тези, нали? – и посочвам, хихикайки, към високите си сандали на Марк Джейкъбс. (За протокола, веднъж всъщност изкатерих цяла планина с такива обувки. Но когато вчера споменах за това пред Люк, за да му докажа спортните си способности, той само потрепери и заяви, че вече бил изтрил от паметта си целия инцидент.)

– Разбира се – кимва Минди. – Значи ви трябва нашият технически магазин. Точно отсреща е. Там предлагат всички видове спортни обувки, оборудване, монитори за сърдечния ритъм... Между другото, ходихте ли на биомеханична оценка в Обединеното кралство?

Поглеждам я неразбиращо. Био... какво?

– Говорете с момчетата отсреща, те ще ви оправят – отсича Минди и ми подава торбичката с моите дрехи. – Вие трябва да сте в суперформа. Веднъж имах възможността да работя с треньора на Сейдж Сиймор. Като скала е. Чувала съм и за строгия режим на отбора. Вие участвахте ли в тренировките в Аризона?

Този разговор започва да ме изнервя. Скала? Строг режим? Няма значение. Не трябва да губя самоувереност. В достатъчно добра форма съм, за да участвам в маратон, пък бил той и в Лос Анджелис.

– Аз не спазвам точно строг режим – признавам. – Или поне не техния. Обаче си има собствена... ъмм... кардио... програма... нещо...

Всичко ще бъде наред. Това е само едно бягане. Колко трудно може да бъде?